

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně Mgr. Hany Janotové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. ve věci

žalobce: **TIR CENTRUM s.r.o.**
sídlem Květnového vítězství 945/82a, Praha 4

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2025, č.j. 33187/25/5200-10423-705778

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Základ sporu

1. Finanční Úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) dodatečným platebním výměrem ze dne 12. 2. 2024, č.j. 875387/24/2011-00460-108109, doměřil žalobci silniční daň za zdaňovací období roku 2019. Důvodem doměření bylo zjištění správce daně, že žalobce byl jako vlastník autobazaru v rozhodné době zapsán v registru silničních vozidel jako

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

provozovatel dvě stě padesáti nákladních vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny dle § 2 odst. 3 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění účinném do 30. 6. 2022 (dále jen „zákon o dani silniční“) z titulu jejich registrace v České republice. Žalobce však v uvedeném zdaňovacím období předmětná vozidla neuvedl ve svém řádném daňovém přiznání.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 12. 2025, č.j. 33187/25/5200-10423-705778 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zaujal odlišný právní názor oproti správci daně ve věci správnosti posouzení předmětu daně a stanovení osoby poplatníka. Z toho důvodu změnil výslednou výši daně ve vztahu k jednotlivým vozidlům; doměřenou daň konkrétně zvýšil z celkové částky 612.980 Kč na 634.290 Kč. Odmítl však žalobcův právní názor, že ten nebyl povinen daň hradit u vozidel, u nichž byl v jednom dni zapsán jako jejich provozovatel a která nechal týž den vyřadit z provozu uložením jejich registračních značek do depozitu ve smyslu § 12 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“). Neztotožnil se ani s názorem, že by žalobce nebyl povinen hradit daň také u vozidel, která byla z depozitu v jediný den vyzvednuta a následně byla obratem vyřazena z provozu přidělením registračních značek pro vývoz, a to z důvodu jejich prodeje do zahraničí.
3. Podstatou sporu je posouzení, zda byl žalobce ve zdaňovacím období roku 2019 povinen hradit silniční daň za vozidla za jednotlivé kalendářní měsíce v případě, kdy povinnost k její úhradě žalobci vznikla a současně zanikla ve stejný den.

Obsah žaloby

4. Žalobce se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
5. Předně namítá jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů; výklad žalovaného týkající se zákona o dani silniční je podle něj nezákonný, popírající smysl institutu vyřazení vozidel z provozu při užití depozitu. Dále tvrdí, že vyřazením vozidel z provozu jejich uložením, případně vyzvednutím z depozitu mu daňová povinnost nevzniká; to podle něj vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 2. 4. 2015, č.j. 9 Afs 129/2014-37. Je přesvědčen, že neměl povinnost za jednotlivý kalendářní měsíc uhradit daň u vozidel, u nichž byl v jeden den zapsán jako jejich nový provozovatel a která obratem nechal vyřadit z provozu uložením jejich registračních značek do depozitu. Povinnost daň uhradit mu podle něj nevznikla ani u již v depozitu uložených vozidel, které v jeden den z depozitu nechal vyjmout a tentýž den současně nechal vyřadit z provozu; a to přiřazením vývozních registračních značek z důvodu prodeje takových vozidel do zahraničí. Namítá, že vozidla nemohla být z jeho strany provozována, neboť všechny uvedené úkony realizoval v rámci jedné návštěvy na pracovišti registru vozidel, při které v prvním z uvedených případů odevzdal také jejich registrační značky. Žalovaný se podle něj v napadeném rozhodnutí s touto argumentací nevypořádal, omezil se pouze na citaci právních předpisů. Žalobci nevysvětlil, proč mu u takových vozidel daňová povinnost vznikla.
6. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné též z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty k doměření daně. Poukazuje na to, že k zahájení daňové kontroly u něj došlo skrytě ještě před jejím formálním zahájením, neboť správce daně v rámci své vyhledávací činnosti již materiálně daňovou kontrolu prováděl. Uvedený postup dovozuje z výzvy k podání dodatečného daňového přiznání ze dne 9. 11. 2022 (dále jen „výzva ze dne 9. 11. 2022“), přičemž ta mu v důsledku prokázané chyby provozovatele poštovních služeb nebyla řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

doručena. Domnívá se, že to byly právě výsledky materiálně zahájené daňové kontroly, které správci daně umožnily výzvu ze dne 9. 11. 2022 vydat.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Předně odmítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí; žalobcův subjektivní nesouhlas s výkladem zákona o dani silniční nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nezakládá.
8. K namítanému popření smyslu institutu depozitu žalovaný odkázal na body 27 až 41 napadeného rozhodnutí, kde se k námitce vyjádřil. Dle žalovaného jsou žalobcem zakoupená vozidla předmětem daně bez ohledu na žalobcem namítanou nemožnost vozidla provozovat kvůli minimální časové prodlevě mezi změnou jejich provozovatele, uložením do depozitu, jejich vyzvednutím z něj a následným vyřazením z registru vozidel přidělením registračních značek pro vývoz, resp. mezi ukončením jejich vyřazení vyzvednutím z depozitu a vyřazením z provozu přidělením registračních značek vývoz.
9. Podle žalovaného vznikla žalobci daňová povinnost k vozidlům okamžikem zápisu žalobce do registru vozidel jakožto provozovatele. K počátku daňové povinnosti přitom došlo od počátku kalendářního měsíce, ve kterém k zápisu došlo dle § 8 odst. 1 zákona o dani silniční. Původnímu provozovateli daňová povinnost zanikla v kalendářním měsíci předcházejícím tomuto zápisu dle § 8 odst. 2 zákona o dani silniční. Následným uložením těchto vozidel do depozitu přestala být vozidla předmětem daně. Protože však k zániku daňové povinnosti nedošlo v důsledku změny v osobě jejich provozovatele, daňová povinnost k těmto vozidlům zanikla až koncem kalendářního měsíce, ve kterém byla vozidla z registru vyřazena (§ 8 odst. 2 věta první zákona o dani silniční). Žalobce tak byl v daném případě povinen daň uhradit vždy za kalendářní měsíc, ve kterém mu daňová povinnost současně vznikla i následně zanikla; to dle žalovaného vyplývá také z § 9 odst. 1 zákona o dani silniční.
10. Žalovaný má za to, že akceptací žalobcova výkladu týkajícího se institutu depozitu by došlo k vyloučení daně za kalendářní měsíc, přestože by k němu v registru byli v tomto období formálně zapsáni dva provozovatelé. To by popřelo princip výběru daně u vozidel formálně zapsaných v registru vozidel; ten předpokládá, že u takového vozidla bude za jednotlivý kalendářní měsíc vybrána silniční daň alespoň ve výši 1/12 její roční sazby u jednoho jeho provozovatele. Institut depozitu sice snížení daně umožňuje, k tomu ale dochází až od kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž dochází k vyřazení zdanitelného vozidla z provozu. Žalobcův výklad podle něj nemá oporu v zákoně ani v judikatuře.
11. Žalovaný odmítl též žalobcův výklad týkající se minimální časové jednotky jednoho dne, k tomu odkázal na body 35 a 39 napadeného rozhodnutí, kde se námitkou zabýval. Upozornil, že formální zápisy v registru vozidel, stejně jako formální ukončení vyřazení zdanitelných vozidel na žalobcovu žádost a následné přidělení registračních značek pro vývoz po jejich formálním prodeji do zahraničí, jsou samostatnými a na sobě nezávislými úkony. Žalovaný zdůraznil, že právě ony jsou rozhodnými skutečnostmi pro stanovení okamžiku vzniku a zániku daňové povinnosti. Žalobcem citovaný rozsudek NSS sp. zn. 9 Afs 129/2014 žalovaný nepovažuje za přílehlavý, neboť se nezabývá časovým aspektem vzniku a zániku daňové povinnosti podle § 8 a 9 zákona o dani silniční; pouze obecně konstatuje možnost využít depozitu k zániku daňové povinnosti.
12. Dále poukázal na to, že žalobce byl povinen daň uhradit za jednotlivé kalendářní měsíce i v případě, kdy byly vozidlům po vynětí z depozitu obratem přiděleny registrační značky

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

pro vývoz z důvodu jejich prodeje do zahraničí. Uvedl, že vozidlo jako předmět daně zaniká okamžikem přidělení právě takové registrační značky, současně s tím přestává být vozidlo registrováno v České republice. Dochází také ke změně jeho provozovatele, který vozidlo následně registruje v jiném státě. Datum přidělení registrační značky pro vývoz je podle něj jediným formálním časovým údajem o vyvezení vozidla do zahraničí; kontrola faktického vývozu vozidla či správnost údajů o zahraničním provozovateli je velmi omezená. Připomněl, že zahraniční provozovatel, který je v registru vozidel zapsaný v důsledku přidělení registrační značky pro vývoz podle § 14 zákona o podmínkách provozu vozidel, se novým poplatníkem daně nestává; nesplňuje totiž podmínky pro změnu provozovatele dle § 6 odst. 3 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel. Protože ke standardní změně provozovatele vozidla dle § 10 zákona o podmínkách provozu vozidel nedochází, nastoupily u žalobce účinky dle věty první, nikoli věty druhé § 8 odst. 2 zákona o dani silniční.

13. Žalovaný odmítl také žalobní námitku týkající se překročení mezí vyhledávací činnosti podle § 78 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Samotný odkaz na výzvu ze dne 9. 11. 2022, která byla žalobci kvůli chybě při prvním doručování doručena patnáct dní před zahájením daňové kontroly, neprokazuje úmysl správce daně zahájit daňovou kontrolu dříve, což vyplývá i z judikatury NSS. Dle žalovaného došlo k zahájení daňové kontroly výlučně v důsledku žalobcova nevyhovění výzvě ze dne 9. 11. 2022.
14. Materiální zahájení daňové kontroly podle žalovaného nevyplývá ani ze správního spisu. Před vydáním výzvy ze dne 9. 11. 2022 správce daně žádnými podklady pro identifikaci vozidel nedisponoval, nesnažil se ani vyčíslit žalobcovu daňovou povinnost; všechny tyto kroky učinil až po zahájení daňové kontroly. Správce daně se o nesrovnalostech v plnění daňové povinnosti za zdaňovací období roku 2019 dozvěděl na základě daňové kontroly provedené u žalobce ze stejného důvodu za zdaňovací období roku 2015; ze správního spisu přitom vyplývá, že i v tomto období žalobce depozitu využil. Správce daně věděl také o tom, že žalobce při užívání depozitu nepostupuje v souladu s § 8 a 9 zákona o dani silniční. Mohl se tak důvodně domnívat, že po vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání žalobci daň doměří. Takovým hodnocením podkladů pro stanovení dalšího postupu však meze vyhledávací činnosti nepřekročil.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
16. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že trvají na nařízení jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze správního spisu. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.)

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

17. Soud vycházel z následující právní úpravy.
18. Podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční předmětem daně silniční jsou vždy nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrované v České republice a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrovaná v České republice.
19. Podle § 8 odst. 1 zákona o dani silniční u vozidel vzniká daňová povinnost počínaje kalendářním měsícem, v němž byly splněny rozhodné skutečnosti tuto povinnost zakládající. Poplatníci daně z těchto vozidel podávají daňové přiznání podle § 15 u místně příslušného správce daně.
20. Podle § 8 odst. 2 zákona o dani silniční u vozidel uvedených v odstavci 1 zaniká daňová povinnost v kalendářním měsíci, v němž pominuly rozhodné skutečnosti tuto povinnost zakládající. Dojde-li však v průběhu zdaňovacího období ke změně v osobě poplatníka, zaniká daňová povinnost původnímu poplatníkovi uplynutím kalendářního měsíce, který předchází před kalendářním měsícem vzniku daňové povinnosti novému poplatníkovi.
21. Podle § 9 odst. 1 zákona o dani silniční u vozidel, u nichž v průběhu zdaňovacího období vznikne nebo zanikne daňová povinnost, činí daň poměrnou výši daňové sazby odpovídající součinu jedné dvanáctiny roční daňové sazby a počtu kalendářních měsíců počínaje počátkem zdaňovacího období nebo kalendářním měsícem, v němž vznikla daňová povinnost, do konce zdaňovacího období nebo do konce kalendářního měsíce, v němž zanikla daňová povinnost.
22. Podle § 6 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel obecní úřad obce s rozšířenou působností zapíše silniční motorové vozidlo nebo přípojně vozidlo do registru silničních vozidel na základě písemné žádosti vlastníka silničního vozidla, popřípadě společné žádosti vlastníka a osoby, která je v žádosti uvedena jako provozovatel silničního vozidla, pokud
- a) technická způsobilost silničního vozidla k provozu na pozemních komunikacích byla schválena,
 - b) je splněna povinnost pojištění odpovědnosti z provozu vozidla týkající se takového vozidla,
 - c) byla při pořízení silničního vozidla z jiného členského státu zaplacen daň z přidané hodnoty, stanoví-li tak zvláštní právní předpis,
 - d) silniční vozidlo není vedeno jako pohřešované nebo odcizené v Schengenském informačním systému nebo v informačním systému Policie České republiky nebo tato informace není zjištěna postupem podle § 5 odst. 8 a
 - e) provozovatel silničního vozidla má na území České republiky
 1. trvalý pobyt, dlouhodobý pobyt nebo, jedná-li se o občana jiného členského státu, přechodný pobyt v délce alespoň 6 měsíců v kalendářním roce, nebo jí byl udělen azyl,
 2. sídlo, jedná-li se o právnickou osobu, nebo
 3. odštěpný závod, jedná-li se o zahraniční právnickou osobu.
23. Podle § 10 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel obecní úřad obce s rozšířenou působností zapíše změnu vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel na základě žádosti nebo oznámení, jsou-li splněny podmínky podle § 6 odst. 3 písm. d) a e). Při zápisu změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla obecní úřad obce s rozšířenou působností dále

- a) zapíše údaje o novém vlastníkovi nebo provozovateli do technického průkazu silničního vozidla,
 - b) odejme dosavadní osvědčení o registraci silničního vozidla a vydá nové osvědčení a
 - c) přidělí silničnímu vozidlu registrační značku a vydá tabulky s přidělenou registrační značkou, pokud byl použit postup podle 7c.
24. Podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel obecní úřad obce s rozšířenou působností vyřadí silniční vozidlo z provozu na základě žádosti vlastníka silničního vozidla.
25. Podle § 12 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel vlastník silničního vozidla spolu s žádostí o vyřazení silničního vozidla z provozu odevzdá obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností osvědčení o registraci silničního vozidla, není-li zadrženo podle zvláštního právního předpisu, a všechny vydané tabulky s přidělenou registrační značkou a předloží technický průkaz silničního vozidla k vyznačení záznamu o jeho vyřazení z provozu.
26. Podle § 14 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost vlastníka silničního vozidla přidělí k tomuto vozidlu registrační značku s omezenou platností pro vývoz do jiného státu a vydá tabulky s touto přidělenou registrační značkou v počtu odpovídajícím kategorii vozidla.
27. Podle § 14 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel spolu se žádostí podle odstavce 1 se odevzdají všechny vydané tabulky s registrační značkou, která byla k silničnímu vozidlu dosud přidělena, a předloží osvědčení o registraci silničního vozidla a technický průkaz silničního vozidla k provedení záznamu o vývozu do jiného státu. K žádosti se přiloží protokol o evidenční kontrole silničního vozidla, který není starší než 30 dní.
28. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
29. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.
30. Soud k žalobním námitkám nejprve společně uvádí, že tyto se v podstatné míře shodují s námitkami odvolacími. Na shodu žalobce ostatně sám poukazuje. Soud je přitom toho názoru, že žalobci se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré jeho výhrady. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobci poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné, ztotožňuje se s ním a bere jej za své. K jednotlivým žalobním námitkám soud doplňuje následující.
31. Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Výklad zákona o dani silniční zvolený žalovaným totiž podle něj popírá smysl žalobcem využitého institutu depozitu. Soud je k nepřezkoumatelnosti povinen přihlídnout z moci úřední. Námitku nepřezkoumatelnosti proto z logiky věci vypořádal jako první.
32. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38 nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat.

33. V projednávaném případě odůvodnění rozhodnutí tyto vady vytknout nelze, když žalovaný se situací žalobce zabýval dostatečně podrobně a v rozhodnutí vysvětlil, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, uvedl také, podle kterých právních norem rozhodl a jakými úvahami se přitom řídil. Z důvodů, k nimž se soud vyjádří níže, neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ani z důvodu tvrzeného žalobcem, že žalovaný neposoudil odvolací námitku, dle níž žalovaný svým výkladem prakticky popřel smysl institutu depozitu, kdy doměřil silniční daň i v případě využití depozita u nákupu a okamžitého uložení do depozitu a prodeje v rámci depozita do zahraničí. Soud dále konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal i s ostatními odvolacími argumenty vznesenými žalobcem v průběhu řízení, závěry žalovaného vycházejí z obsahu spisu a jsou logicky a přesvědčivě vysvětleny. Rozhodnutí tedy přezkoumatelné je.
34. Soud nepřisvědčil namítané nezákonnosti žalovaným zvoleného výkladu. K tomu uvádí následující.
35. Žalovaný v bodech 7 až 20 napadeného rozhodnutí uvedl relevantní právní úpravu a judikaturu NSS zdůrazňující význam formálního zápisu v registru vozidel pro vznik daňové povinnosti. Současně vysvětlil, proč jsou závěry judikatury vycházející z dřívější právní úpravy použitelné i pro zdaňovací období roku 2019. V bodech 27 až 35 napadeného rozhodnutí aplikoval předestřená právní východiska na případ vozidel, u nichž byl žalobce v tentýž den zapsán jako provozovatel a následně je vyřadil z provozu uložním registračních značek do depozitu. Polemizoval přitom s žalobcem citovaným rozsudkem NSS sp. zn. 9 Afs 129/2014 a zdůraznil, že pro vznik daňové povinnosti podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční je rozhodující registrace vozidla v České republice, k tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dále uvedl, že vozidla vyřazená z provozu prostřednictvím depozitu přestávají být předmětem daně podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční. Současně vysvětlil rozdíl mezi zánikem předmětu daně a zánikem daňové povinnosti podle § 8 odst. 2 zákona o dani silniční. Poukázal na to, že podle § 8 odst. 1 zákona o dani silniční vzniká daňová povinnost kalendářním měsícem, v němž nastaly rozhodné skutečnosti, a podle § 9 odst. 1 zákona o dani silniční činí minimální poměrná výše daně jednu dvanáctinu roční sazby. Z toho dovodil, že vznikne-li a zanikne-li daňová povinnost v témže kalendářním měsíci, je poplatník povinen daň za tento měsíc uhradit. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu odmítl i argument, že by vozidla měla být od daně osvobozena proto, že mezi zápisem žalobce jako provozovatele a jejich vyřazením nemohla být fakticky provozována. Žalovaný se náležitě zabýval také situací, při které byly vozidlům po ukončení jejich vyřazení z provozu vyzvednutím z depozitu následně obratem přiděleny registrační značky pro vývoz do zahraničí z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

předchozího prodeje. V bodech 37 až 41 napadeného rozhodnutí připomněl právní režim registrační značky pro vývoz podle § 14 zákona o podmínkách provozu vozidel a vysvětlil, proč je před jejím přidělením nutné ukončit předchozí vyřazení vozidla z provozu. Současně zdůraznil, že ukončení vyřazení z provozu a přidělení registrační značky pro vývoz představují dva samostatné právní úkony. Dále uvedl, že ukončením vyřazení vozidla z provozu vzniká daňová povinnost podle § 8 odst. 1 zákona o dani silniční, zatímco přidělení registrační značky pro vývoz je samostatnou skutečností relevantní pro její zánik. Odmítl proto, že rozhodnou jednotkou času pro tyto úkony je jeden den nebo že některý z uvedených úkonů nemá na vznik či zánik daňové povinnosti vliv. Svůj výklad považoval za souladný s § 8 odst. 1 a 2 a § 9 odst. 1 zákona o dani silniční. Žalovaný se rovněž vypořádal s námitkou rozdílného zacházení s vozidly vyváženými do zahraničí. Zdůraznil, že daň je založena na registračním principu a správní orgány jsou při její správě vázány údaji vedenými v registru vozidel. Současně připomněl, že daňové důsledky postupu podle § 14 zákona o podmínkách provozu vozidel vyplývají přímo ze zákonné úpravy a žalobci musely být v době podání žádostí o vyřazení vozidel známy. Uzavřel proto, že ukončením vyřazení vozidla z provozu vzniká podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční opět předmět daně, zatímco následným přidělením registrační značky pro vývoz dochází k jeho zániku.

36. Soud se s výkladem žalovaného ztotožňuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně a logicky vysvětlil, jakým způsobem se na posuzované případy uplatní jednotlivá ustanovení zákona o dani silniční, přičemž svou argumentaci opřel nejen o relevantní právní úpravu, ale též o související judikaturu správních soudů. Není tedy pravdou, že by se omezil na pouhou citaci právní úpravy. V první řadě žalovaný správně akcentoval, že u vozidel podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční je pro vznik daňové povinnosti rozhodující jejich registrace v České republice, nikoli jejich faktické užívání. Tento závěr odpovídá ustálené judikatuře NSS; podle ní je registrované vozidlo třeba považovat za vozidlo, které nebylo vyřazeno z registru a je způsobilé k provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2008, č.j. 7 Afs 64/2008-52, ze dne 13. 7. 2021, č.j. 6 Afs 119/2021-35, a též rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2015, č.j. 9 Afs 129/2014-37). Žalovaný proto nepochybil, pokud za právně významný považoval formální stav zápisu v registru silničních vozidel a vycházel z něj.
37. Ve vztahu odvolací námitce týkající se situace, kdy se žalobce nechal zapsat do registru jako provozovatel vozidel a obratem vozidla nechal vyřadit z provozu jejich uložením do depozitu, žalovaný přesvědčivě vysvětlil rozdíl mezi zánikem vozidla jako předmětu daně a zánikem žalobcovy daňové povinnosti. Žalovaný správně shrnul, že vyřazením vozidel z provozu podle § 12 zákona o podmínkách provozu vozidel, tedy jejich uložením do depozitu, sice přestávají splňovat podmínky dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční. Je sice pravdou, že smyslem depozitu je snížení daňové povinnosti u vozidel, která nejsou (nebo nebudou) fakticky provozována. Tyto (pro poplatníka daně příznivé) účinky však nastupují až měsíc následující po kalendářním měsíci, kdy k uložení do depozitu a tedy k zániku daňové povinnosti dojde. Uvedené tedy neznámá, že by žalobci za příslušný kalendářní měsíc nevznikla povinnost daně za taková vozidla uhradit.
38. Takovému postupu brání samotná konstrukce daně silniční, která za rozhodnou časovou jednotku považuje kalendářní měsíc – zřejmým úmyslem zákonodárce bylo u každého jednotlivého registrovaného vozidla vybrat daň v minimální výši 1/12 její roční sazby. To plyne mj. z § 8 odst. 1 a 2 zákona o dani silniční, v nichž jsou vznik a zánik daňové povinnosti navázány na kalendářní měsíc, nikoli na jednotlivé dny. Koncepce výběru daně na minimální měsíční bázi je patrná právě z žalovaným zmíněného § 9 odst. 1 zákona o dani

silniční. Podle tohoto ustanovení je totiž poměrná část daňové sazby za vozidla, u nichž v průběhu zdaňovacího období (kterým je kalendářní rok, viz § 13 zákona o dani silniční), dojde ke vzniku nebo k zániku daňové povinnosti, tvořena součinem jedné dvanáctiny roční daňové sazby a počtu kalendářních měsíců, v němž daňová povinnost vznikla či zanikla. Uvedené znamená, že pokud v žalobcově případě došlo ke vzniku a zániku daňové povinnosti u jeho vozidel být v jeden jediný den, nic to nemění na skutečnosti, že se uvedené odehrálo v jeden měsíc. Žalovaný proto dospěl ke správnému závěru, že u výše uvedených vozidel bude žalobce povinen uhradit daň za kalendářní měsíc ve výši jedné dvanáctiny roční sazby. Opačný výklad by, jak přiléhavě uvedl ve vyjádření žalovaný, vedl k situaci, kdy by za existující vozidlo, u něhož byli v témže měsíci v registru zapsáni postupně dva provozovatelé, nebyla silniční daň uhrazena vůbec. To však neodpovídá konstrukci § 8 a § 9 zákona o dani silniční.

39. Žalovaný též správně uzavřel, že na uvedené povinnosti daň uhradit nic nemění ani skutečnost, že vozidlo nemohlo být mezi jednotlivými úkony fakticky provozováno. Jak již bylo řečeno výše, u vozidel podléhajících § 2 odst. 3 zákona o dani silniční je rozhodující registrační princip, nikoli reálné užívání vozidla. Žalovaný proto důvodně odkázal na judikaturu NSS a Ústavního soudu, která význam faktického provozu pro vznik daňové povinnosti v obdobných případech vyloučila (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2016, č.j. 8 Afs 1/2016-40, a usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 11. 2020, sp. zn. I. ÚS 2476/20).
40. Obdobně žalovaný správně posoudil i odvolací námitku týkající se vozidel, u nichž bylo ukončeno vyřazení z provozu a následně jim byla přidělena registrační značka pro vývoz podle § 14 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Přesvědčivě vysvětlil, že jde o dva samostatné právní úkony s odlišnými právními následky. Ukončením vyřazení vozidla z provozu se vozidlo opět stává vozidlem registrovaným v České republice ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o dani silniční, a vzniká tak daňová povinnost podle § 8 odst. 1 tohoto zákona. Teprve následné přidělení registrační značky pro vývoz zakládá zánik předmětu daně a následně i zánik daňové povinnosti ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o dani silniční. Ani zde proto není rozhodné, že oba úkony byly provedeny v krátkém časovém odstupu či v témže dni. Zákon totiž pracuje s časovou jednotkou kalendářního měsíce, nikoli dne, přičemž žalovaný z této konstrukce daně vyvodil logické a zákonu odpovídající závěry.
41. Ty ostatně podporuje i úvaha žalovaného vyjádřená v tomto řízení, totiž že v případě vývozu vozidel do zahraničí nedochází ke změně osoby poplatníka. Zahraniční nabyvatel, jemuž je vozidlo vyvezeno na registračních značkách pro vývoz, se totiž nestává poplatníkem daně silniční způsobem předpokládaným pro standardní změnu provozovatele vozidla v tuzemském registru (srov § 10 zákona o podmínkách provozu vozidel, a to z důvodu nesplnění podmínky dle § 6 odst. 3 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel). Neuplatní se proto § 8 odst. 2 věta druhá zákona o dani silniční upravující zánik daňové povinnosti v důsledku změny provozovatele, nýbrž § 8 odst. 2 věta první téhož zákona, tedy zánik daňové povinnosti v důsledku zániku předmětu daně. I z tohoto důvodu zůstala žalobci zachována povinnost uhradit daň za kalendářní měsíc, v němž došlo k ukončení depozitu a následnému přidělení registrační značky pro vývoz. Žalovaný se proto s oběma okruhy odvolacích námitek vypořádal úplně, srozumitelně a způsobem, který soud považuje za věcně správný. Obecná žalobní argumentace pak soud k hlubší polemice nad právním výkladem žalovaného nenavedla.
42. Žalobcovu námitku tak soud nepovažuje za důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

43. V další námitce žalobce namítá materiální zahájení daňové kontroly ještě před jejím oficiálním zahájením. Má za to, že tato skutečnost vedla k vydání napadeného rozhodnutí po uplynutí prekluzivní lhůty ke stanovení daně.
44. Soud nepřisvědčil ani této námitce. K tomu uvádí následující.
45. Mezi účastníky řízení je nesporné, že dne 9. 11. 2022 vydal správce daně příslušnou výzvu k podání dodatečného přiznání k dani za zdaňovací období roku 2019. Následně správce daně zaslal oznámení o zahájení daňové kontroly, které bylo žalobci doručeno dne 18. 1. 2023. Sporné tak zůstává určení okamžiku, k němuž byla daňová kontrola u žalobce správcem daně skutečně zahájena a od něhož se odvíjí počátek běhu lhůty pro stanovení daně. Žalobce tvrdí, že daňová kontrola u něj byla zahájena již před 9. 11. 2022, což dokládá samotným vydáním výzvy ze dne 9. 11. 2022. Žádný jiný úkon, v němž by spatřoval materiální zahájení daňové kontroly, žalobce neuvedl. Na spor týkající se okamžiku zahájení daňové kontroly navazuje další sporná otázka; zda k vyměření daně došlo až po marném uplynutí tříleté prekluzivní lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu.
46. Soud se proto nejprve zabýval otázkou určení okamžiku zahájení daňové kontroly ve smyslu § 87 daňového řádu. Zkoumal, zda byl žalobce správcem daně vystaven tzv. skryté daňové kontrole ještě před formálním oznámením jejího zahájení, anebo zda šlo o standardní vyhledávací činnost ve smyslu § 78 daňového řádu, jak tvrdí žalovaný.
47. Určujícím kritériem pro to, zda konkrétní úkon správce daně naplňuje znaky materiální daňové kontroly, je rozlišení mezi vyhledávacími a kontrolními postupy správce daně. Pokud správce daně vyhledává důkazní prostředky a daňové subjekty a zjišťuje plnění jejich povinností při správě daní před zahájením řízení i v jeho průběhu podle § 78 odst. 1 daňového řádu, jedná se o činnost vyhledávací. Při ní podle § 78 odst. 3 daňového řádu a) ověřuje úplnost evidence či registrace daňových subjektů, b) zjišťuje údaje o příjmech, majetkových poměrech a dalších skutečnostech rozhodných pro správné zjištění, stanovení a placení daně, c) shromažďuje a zpracovává informace a využívá informační systémy v rozsahu stanoveném § 9 odst. 3 daňového řádu, d) opatřuje nezbytná vysvětlení, a e) provádí místní šetření.
48. Při daňové kontrole podle § 85 odst. 1 daňového řádu jsou již předmětem tohoto kontrolního postupu přímo daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení.
49. Judikatura NSS určila hranici mezi vyhledávací činností a daňovou kontrolou zejména s přihlédnutím k rozsahu podkladů vyžadovaných správcem daně a k povaze jím ověřovaných skutečností. Zatímco při vyhledávací činnosti správce daně pouze shromažďuje podkladové informace, daňovou kontrolou již komplexně přezkoumává skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2023, č.j. 6 Afs 59/2023-52). Správce daně je sice nadán širokým správním uvážením ve vztahu k výběru prověřovaných skutečností, musí však postupovat proporcionálně (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2022, č.j. 7 Afs 39/2020-29). Od momentu stanovení prověřovaných skutečností nemůže postupy upravené v daňovém řádu zaměňovat a vybírat si, jak dlouho a v jaké intenzitě v nich bude pokračovat. Musí respektovat zákonný rámec konkrétního postupu při správě daní a pohybovat se v jeho intencích (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2017, č.j. 4 Afs 14/2017-36).

50. Z hlediska intenzity prověřování lze shrnout, že zatímco vyhledávací činností správce daně pouze získává podkladové informace a tzv. mapuje terén, při daňové kontrole již zasahuje do práv daňového subjektu výrazněji, neboť jejím cílem je zjistit a prověřit daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2024, č.j. 4 Afs 191/2023-45). Pokud správce daně provádí a hodnotí získané důkazní prostředky, jedná se již o daňovou kontrolu. Jinými slovy, pokud správce daně ještě před formálním zahájením daňové kontroly přímo ověřuje a zjišťuje daňový základ či jiné konkrétní okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně, překračuje tím meze vyhledávacích postupů (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, č.j. 7 Afs 63/2019-31).
51. Soud konstatuje, že ačkoli výzva k podání dodatečného daňového přiznání může za určitých okolností naplnit znaky úkonu daňové kontroly, je vždy nutné zkoumat a posoudit všechny relevantní důvody, které správce daně vedly k jejímu vydání, stejně jako množství a rozsah vyžádaných a prověřovaných podkladů a dalších okolností, zejména pak skutečností, které vyhledávací činnosti předcházely a které po ní následovaly. Teprve po jejich komplexním zhodnocení lze dospět k závěru, zda postup správce daně byl vyhledávací činností, anebo již naplňoval znaky daňové kontroly (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2023, č.j. 5 Afs 287/2021-32).
52. Soud ze správního spisu ověřil jednotlivé úkony správce daně. Na základě výše uvedených judikатурních závěrů následně zhodnotil, zda správce daně u žalobce danými úkony prováděl skrytou daňovou kontrolu ještě před oznámením jejího formálního zahájení k 18. 1. 2023. Soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním.
53. Dne 9. 11. 2022 vyzval správně daně žalobce k podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2019, a to ve lhůtě patnácti dnů od doručení této výzvy. V odůvodnění správce daně konstatoval, že žalobci za výše uvedené zdaňovací období vznikla povinnost podat daňové přiznání k dani u vozidel, u kterých nebylo po celou dobu trvání zdaňovacího období využito mechanismu uložení registračních značek vozidel do depozitu, tj. dočasného vyřazení vozidla z registru ve smyslu § 12 zákona o podmínkách provozu vozidel, a nebyla tedy vyjmuta z předmětu daně.
54. Dne 11. 1. 2023 se z iniciativy žalobce konalo ústní jednání. Z obsahu protokolu z jednání soud zjistil, že předmětem jednání byla mimo jiné žalobcova daňová povinnost za zdaňovací období roku 2019. Správce daně žalobce upozornil na vydanou výzvu ze dne 9. 11. 2022, byl shledán spor ohledně doručení výzvy; žalobce považoval výzvu za doručenou až dne 4. 1. 2023, oznámil existenci reklamačního řízení zásilky u provozovatele poštovních služeb. Správce daně při jednání přislíbil žalobci výzvu ze dne 9. 11. 2022 duplicitně zaslat do jeho datové schránky. Předmětem jednání bylo také vyřizování žalobcovy žádosti o prominutí penále z dodatečného platebního výměru na dani za zdaňovací období roku 2016. Z obsahu protokolu je patrné, že s žalobcem bylo vedeno daňové řízení též za zdaňovací období roku 2013.
55. Dne 11. 1. 2023 správce daně zaslal žalobci výzvu ze dne 9. 11. 2022 a také sdělení, že výzvu ze dne 9. 11. 2022 považuje za doručenou dnem 21. 11. 2022. Dále sdělil, že od tohoto data odvíjel také běh patnáctidenní lhůty k podání žalobcova dodatečného daňového přiznání. Tyto listiny byly prostřednictvím datové schránky žalobci doručeny dne 12. 1. 2023.
56. S ohledem na žalobcem namítané nedoručení výzvy ze dne 9. 11. 2022 soud pro úplnost uvádí, že součástí správního spisu je sdělení správce daně ze dne 30. 3. 2023. V něm správce

daně reagoval na žalobcův podnět k zastavení daňové kontroly ze dne 24. 2. 2023. V tomto sdělení pak správce daně svůj názor na okamžik doručení výzvy ze dne 9. 11. 2022 přehodnotil. S ohledem na výsledky reklamačního řízení u provozovatele poštovních služeb (které také tvoří spisový materiál), uznal její doručení až k 4. 1. 2023. Konstatoval, že s ohledem na řádné zahájení daňové kontroly k 18. 1. 2023 a navazující nemožnost podat dodatečné daňové přiznání do konce patnáctidenní lhůty stanovené ve výzvě (tedy do 19. 1. 2023), žalobci z daně zjištěné na základě této kontroly nedoměří penále. Soud tak má z uvedeného za prokázané, že již v průběhu daňového řízení došlo mezi stranami ke shodě na okamžiku doručení výzvy ze dne 9. 11. 2022, a to k 4. 1. 2023.

57. Dne 16. 1. 2023 správce daně telefonicky kontaktoval žalobce za účelem sjednání způsobu zahájení daňové kontroly za zdaňovací období roku 2019; sjednán byl korespondenční způsob. Dne 18. 1. 2023 správce daně odeslal žalobci oznámení o zahájení daňové kontroly dle § 87 daňového řádu za zdaňovací období roku 2019. Obsahem oznámení byla výzva k předložení účetnictví v elektronické podobě a účetní knihy dle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů; správce daně po žalobci konkrétně v patnáctidenní lhůtě požadoval předložit účtový rozvrh, účetní deník, hlavní knihu, knihy analytických účtů, knihy přijatých a vydaných faktur, pokladní deník a inventarizaci majetku a závazků. Dále správce daně požadoval předložit veškeré uzavřené obchodní, tedy kupní a prodejní smlouvy a doklady k vlastněným či provozovaným vozidlům. Žalobci bylo oznámení o zahájení daňové kontroly do jeho datové schránky doručeno dne 18. 1. 2023.
58. Z úředního záznamu ze dne 24. 8. 2023 je pak patrné, že správce daně disponoval od 13. 9. 2022 sdělením Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 12. 9. 2022 v souvislosti s jeho výzvou ke sdělení údajů týkajících se konkrétního žalobcova vozidla. Výzva k poskytnutí údajů byla správcem daně v roce 2022 vznesena v souvislosti s daňovou kontrolou prováděnou u žalobce za zdaňovací období roku 2015.
59. Soud na základě zjištěného skutkového stavu uzavírá, že výzva ze dne 9. 11. 2022 obsahuje pouze obecné tvrzení o vzniku daňové povinnosti u vozidel, u kterých nebylo po celou dobu trvání zdaňovacího období využito mechanismu jejich uložení do depozitu. V žalobě přitom žalobce blíže nerozvinul, proč by měla být právě výzva z tohoto data důkazem o skryté daňové kontrole; žalobce toliko uvedl, že to byla excesivní vyhledávací činnost materiálně představující skrytou daňovou kontrolu, která správci daně umožnila výzvu ze dne 9. 11. 2022 vydat. Žalobce současně neoznačil ani žádný další úkon, v němž by materiální zahájení daňové kontroly před vydáním této výzvy spatřoval. Soud k povaze výzvy ze dne 9. 11. 2022 uvádí, že výzva k podání dodatečného daňového přiznání je v první řadě procesním nástrojem, jehož smyslem je v souladu s § 145 odst. 2 daňového řádu poskytnout daňovému subjektu prostor, aby sám napravil nesprávnost svého tvrzení, a to ještě před zahájením daňové kontroly, tedy před uplatněním nejintenzivnější formy kontrolní činnosti. Z jejího obsahu je přitom patrné, že nad rámec obecného konstatování o vzniku daňové povinnosti z důvodu vynětí blíže neurčených vozidel z depozitu v ní správce daně s žádnými konkrétními informacemi nepracuje.
60. S ohledem na obsah správního spisu a obecnou žalobní argumentaci (soud připomíná, že není povinen za žalobce domýšlet jeho argumentaci nebo posuzovat zákonnost napadeného rozhodnutí nad rámec žalobní argumentace) soud nezjistil před formálním datem zahájení daňové kontroly žádné úkony správce daně, které by meze vyhledávací činnosti dle § 78 a násl. daňového řádu překročily. Z protokolu z jednání ze dne 11. 1. 2023 je patrné,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

že s žalobcem bylo v minulosti vedeno daňové řízení, za zdaňovací období roku 2016 mu byla tatáž daň také doměřena. Soud rovněž ze správního spisu ověřil tvrzení žalovaného, že u žalobce prováděl daňovou kontrolu též za zdaňovací období roku 2015; úředním záznamem ze dne 24. 8. 2023 připojil za účelem dokazování správce daně do spisu výdej dat z registru silničních vozidel ze dne 12. 9. 2022 obsahující informace o vozidlu provozovaném žalobcem, který si správce daně vyžádal právě v souvislosti s daňovou kontrolou za uvedené období.

61. Soud tak má za prokázané, že správce daně přistoupil k vydání výzvy ze dne 9. 11. 2022 na základě výsledků daňových řízení (kontrol) za dřívější zdaňovací období, které u žalobce vedly k doměření daně. Žalobce pak na žádné konkrétní úkony, které měly představovat skrytou daňovou kontrolu, v řízení před soudem (ani v řízení odvolacím) nepoukázal a soud je nezjistil ani z obsahu správního spisu. Ten před formálním zahájením daňové kontroly neobsahuje ani žádné úkony, jimiž by správce daně shromažďoval a evidoval informace ve smyslu pouhého „mapování terénu“. Tomuto závěru soudu odpovídá i obecný obsah výzvy ze dne 9. 11. 2022, jakož i výzvy, kterou v oznámení o zahájení daňové kontroly ze dne 18. 1. 2023 správce daně po žalobci požadoval předložení pouze typově určených dokumentů. Pro úplnost soud uvádí, že správce daně si informace o vozidlech vlastněných a provozovaných žalobcem ve zdaňovacím období roku 2019 od odboru dopravně správních agend Magistrátu hlavního města Prahy vyžádal až dne 15. 2. 2023, přičemž tyto informace obdržel dne 15. 3. 2023. Výzva k prokázání skutečností adresovaná žalobci dne 31. 3. 2023 navíc nebyla zaměřena na konkrétně identifikovaná vozidla. Důkazní prostředky vztahující se ke konkrétním vozidlům si správce daně vyžádal až dne 10. 5. 2023, tedy až po obdržení konkrétních podkladů poskytnutých žalobcem v reakci na uvedenou výzvu.
62. Po jednotlivém i souhrnném posouzení výše uvedených úkonů správce daně vyplývajících ze spisu tak soud uzavírá, že jimi správce daně neprováděl materiální či tzv. skrytou daňovou kontrolu. Veškeré úkony učiněné správcem daně před doručením oznámení o zahájení daňové kontroly dne 18. 1. 2023, včetně zakládání protokolu a úředních záznamů do správního spisu, nijak nepřekročily meze vyhledávací činnosti ve smyslu § 78 daňového řádu. Nepřisvědčil tak názoru žalobce, že ještě před doručením výzvy k podání dodatečného daňového přiznání ze dne 9. 11. 2022 správce daně prováděl (skrytou) daňovou kontrolu. Soud shledal, že daňová kontrola byla zahájena formálně i materiálně až 18. 1. 2023.
63. Jelikož žalovaný vydal napadené rozhodnutí 9. 12. 2025, nedošlo k uplynutí tříleté prekluzivní lhůty ke stanovení daně. Ani žalobní námitce argumentující prekluzí předmětné daně proto soud nepřisvědčil.

Závěr a náklady řízení

64. Soud tak z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. a III. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů nepřísluší. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti. Proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. srpna 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.